

ærede Medlem ikke et Ord paa. Den samme Uberegnelighed, som findes her, gjælder ved enhver Jury, der sammensættes helt ved Lodtrækning. Det svarede det ærede Medlem heller ikke paa. Paa den Maade kan man let forsvare sine Argumenter, naar man mndlader at tage Hensyn til, hvad der er gjort opmærksom paa fra den modsatte Side, som et Hovedpunkt . . . (Afbrydelse af Scharling). Nei, i min Argumentation spiller den østerrigste Lodtrækning ikke Hovedrollen, men den spiller en Rolle, og det viser jo ogsaa det, at man anvender Lodtrækning for tilnærmelsesvis at opnaae en større Retfærdighed ved Rettens Sammensætning. Hvad der tilsiges, er ikke at gjøre Retten mere kundskabsrig eller mere uretfærdig, tværtimod; for at gjøre Retten mere stiftet til sin Op-gave, mere retfærdig, bruges Lodtrækning. Og der betyder det Noget, at den findes i den østerrigste Forsatning. Men dette Argument, har jeg ikke lagt den ringeste Vægt paa, og det har det ærede Medlem taget frem og ladet det andet ligge. Derom kan man nu have forskjellige Meninger, men jeg vil anmode det ærede Medlem om at følge den Fremgangsmaade, som er den mest praktiske, nemlig tage de Argumenter, som Modparten har fremført, og svare paa dem og ikke pille en enkelt lille Ting ud, og svare paa den, idet man derved kommer til at svare paa Noget, som Ingen har lagt Vægt paa, og det er kun en meget ringe Tilfredsstillelse. Det Samme gjælder, hvad det ærede Medlem nævnte, med Hensyn til Straffskylden. Der kom han ind paa den samme Betragtning, der ogsaa er gjort gjældende af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), at her blev der trukket Lod om Straffskylden. Men det er ikke Tilfældet; der træktes udelukkende Lod om Dommernes Personer, og det ærede Medlem kan aldrig komme fra, at det sker ved enhver omhelst Ret, der sammensættes ved Lodtrækning. Her spiller ganske vist Dommernes politiske Anskuelse en Rolle, men saa maa han rette sit Angreb mod, at det er politisk bestemte Dommere, som findes, og Angrebet kan ikke rettes paa Lodtrækningen . . . (Scharling: Jo!). Ja, naar saa er, er Midlet ganske simpelt det, at det ærede Medlem sørger for, at Dommernes ere mindre politisk anlagte eller farvede. Det var det Middel, jeg anviste det ærede Medlem for lidt siden, men dette viser, hvorlidt det ærede Medlem kan eller vil forhandle om denne Sag; i Stedet for fjerner han det, man tilbyder ham at forhandle om, og lader, som om han ikke har hørt det, og hænger sig igjen i Spørgsmaalet om Lodtrækningen, afklurat ligejom den ærede Conseilspræsident

og spiller med Bevillinger og med Straffskyld . . . (Afbrydelse af Scharling). Man kan jo sige Ja og Nei, men det ærede Medlem maa kunne godtgjøre det. Det nytter ligesaa lidt, som naar det ærede Medlem i sin Argumentation opdager, at han ikke kan fastholde den Paastand, at Dommerne ere aldeles blændede af politisk Fanatisme, ikke have Selvstændighed osv., idet han pludselig kommer til at huffe paa; at han ved at paastaa noget Saadant kommer til at kompromittere sine egne Venner i Landsthinget, og saa meget høitidelig siger: „Seg maa dog bestemt tage Forbehold mod, at noget Saadant skulde gjælde med Hensyn til Landsthinget.“ Det nytter ikke, at det ærede Medlem tager Forbehold og protesterer. Er det ene sandt, er det Andet ogsaa sandt. Og saa kan det ikke nytte noget; om han saa tager nok saa mange Forbehold, er der i hele den civiliserede Verden ikke noget Menneſte, der kan forstaa, at Landsthingsdommerne skulde være mindre partiske i deres Stilling overfor mulige Rigsretsfager end Noget af dem, jeg her har foreslaaet valgt til Medlemmer af Rigsretten. Thi det Guleste, der er Forstjellen, er ikke, at Landsthingets Medlemmer ere mindre Partimænd end Andre, men at de ogsaa ere medskyldige i Handlingen. Jeg skulde dog mene, at der feiler det ærede Medlem, om han saa er Dr. juris. nok saa mange Gange. Naar man virkelig vil bevise, at Forslaget ikke kan bruges, maa man indlade sig paa virkelig at paavise, hvad der skal sættes i Stedet, og gaa ind paa Tanken i Forslaget. Det har det ærede Medlem ikke gjort. Han har ment ved et Par enkelte Bemærkninger at kunne omgaa Sagen. Det Samme gjælder, naar det ærede Medlem f. Ex. søger at gjøre den Paastand gjældende, at der vil ingen ensartede Afgjørelser finde Sted paa dette Omraade, hvis vort Forslag bliver vedtaget, og fremhæver det som en stor Ulempe. Naar saa jeg gjør opmærksom paa, at det finder ikke Sted ved nogen Jury, og ikke ved nogen omhelst af de almindelige evropæiske Rigsretter, som bestaa af første Kammer, saa svarer det ærede Medlem, at Juryn dommer ikke om Andet, end at der har fundet et vist Faktum Sted. Det er atter uden om Sagen. Det er slet ikke Tilfældet. Disse Juryer domme om Straffskylden, og ikke blot om Faktum. I nogle Lande domme de ikke om Skylden, men om Faktum; i andre om selve Straffskylden, om selve Forbrydelsen, hvorvidt Bedkommende er skyldig eller ikke. Det veed det ærede Medlem meget godt, og dernæst, hvorledes vil det ærede Medlem komme fra det Exempel, jeg nævnte med Hensyn til Sena-